

Z tohoto ustanovení vysvítá, že pod výrazem »služební doba započítatelná pro ustanovení úředníkem« jest rozuměti dobu skutečně ztrávenou v poměru čekatelském podle ustanovení § 7 odst. 4 a § 9 plat. zák., pod výrazem »služební doba započítatelná pro zvýšení služného« pak jednak skutečnou dobu ve služebním poměru ztrávenou, pokud není ve smyslu § 16 cit. zák. ze zápočtu vyloučena, jednak i jiná období ideální započtená do této služební doby individuálním aktem.

Pro tento výklad pojmu »zápočítatelné služební doby« v § 15 odst. 3 poslední větě, jemuž — jak žal. úřad správně uvedl — s hlediska právě uvedeného nelze dávat na tomto místě jiný smysl než v předchozích ustanoveních téhož § (srov. odst. 2 a odst. 3 věta první a druhá § 15) mluví především ustanovení §§ 142 a 207 plat. zák., obsahující předpisy o započtení pro zvýšení služného, z jichž spojitosti s odst. 2 a 3 § 15 zcela nepochybně plyne, že zákonodárce v tomto paragrafu měl na mysli netoliko efektivní služební dobu, nýbrž i dobu ideální úředníkovi pro zvýšení služného započtenou. Výkladu tomuto nestojí v cestě ani předpis § 197 plat. zák., který mluví o »době rozhodné« pro stanovení výše služného vymezuje pojem započítatelné služební doby jakožto doby ve služebním poměru skutečně ztrávené. Jde tu o speciální předpis, platící toliko pro převod do nových platů, takže pojem započítatelnosti služební doby v něm stanovený nelze rozšiřovati a přenášeti i na ostatní ustanovení plat. zák. Naopak z okolností, že zákonodárce pro účely převodu shledal nutným výslovně vymeziti pojem služební doby započítatelné jakožto doby efektivní, plyne a contrario, že tomuto pojmu v obvyklém slova smyslu tento užší význam přikládati nelze. Správnost shora uvedeného názoru jest konečně potvrzena i ustanovením odst. 3 § 165 plat. zák., z něhož vysvítá, že zákonodárce tam, kde chtěl vyloučiti připočítávání doby započtené, učinil tak výslovně.

Z předeslaného vysvítá, že dobou započítatelnou pro zvýšení služného ve smyslu § 15 odst. 3 plat. zák. č. 103/26 sluší rozuměti vedle skutečné služební doby, pokud není ve smyslu § 16 cit. zák. ze zápočtu vyloučena, také jiná ideální období do této služební doby individuálním správním aktem započtená.

Jak bylo již uvedeno shora, bylo st-li přiznáno z titulu slovenské výhody 14 roků pro postup do vyšších požitků. Tím urychlen postup do vyšších požitků o uvedenou dobu, čili jinými slovy ideální doba 14 let byla započtena a stala se tedy započítatelnou pro zvýšení služebních příjmů jeho. Je tedy názor stížnosti, popírající započítatelnost t. zv. »Slov. výhody« in concreto pro postup do vyššího služného, mylný. — — —

Č. 10.379.

Živnostenské právo: Může živn. úřad udělení koncese pro periodickou dopravu osob autobusy vázati na podmínku, že oprávnění to zanikne, zřídí-li státní správa vlastní automobilní trať směru stejného nebo nepřilíši odchylného?

(Nález ze dne 28. února 1933 č. 1942.)

V ě c: Matěj B. na K. (adv. Dr. Ant. Schauer z Prahy) proti ministerstvu obchodu o odnětí koncese a zákaz dopravy osob autobusem.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Zemský úřad v Praze vydal dne 11. února 1930 st-li výměr tohoto znění: »Výnosem zsp-é v Praze z 30. listopadu 1926 udělena byla st-li koncese podle § 15 odst. 3 živn. ř. pro periodickou dopravu osob autobusem na trati P.-B.-K. se stanovištěm v B. Tato koncese byla st-li udělena výslovně s podmínkou, že oprávnění to zaniká kdykoliv beze vší náhrady, zřídí-li státní správa vlastní automobilní trať směru stejného nebo nepřiliš odchylného. Podmínku tuto st-l přijal a výnos zsp-é z 30. listopadu 1926, obsahující kromě jiných také tuto podmínku, nabyt moci práva, neboť st-l nepoužil opravného prostředku nahoře citovaným výnosem jemu vyhrazeného. Přípisem ze 3. října 1929 oznámilo ředitelství státních drah Praha-Sever, že na trati K.-B.-P. provozována jest čsl. státní správou pravidelná doprava osob státními autobusy. Kromě toho jest i zemskému úřadu známo, že čsl. státní správa železniční zahájila skutečně na trati P.-B.-K. pravidelnou přepravu osob autobusy. Vzhledem k této skutečnosti, již splněna podmínka první výnosu zsp-é z 30. listopadu 1926, odnímá st-li zemský úřad koncesi podle § 15 bodu 3 k provozování periodické dopravy osob autobusem, resp. autobusy na trati K.-B.-P., zrušuje ji a zmíněné živn. oprávnění prohlašuje za zaniklé. Současně se st-li přísně zakazuje jakákoliv další doprava osob autobusy na trati K.-B.-P.«

Žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl odvolání st-le podanému z výše uvedeného výnosu z důvodu v odpor vzatého rozhodnutí a dále z těchto důvodů: »Rozhodnutí min. obch. ze 3. září 1929, do něhož st-l podal stížnost k nss-u, jest, pokud jde o instanční postup dle ustanovení živn. řádu (§ 143) rozhodnutím konečným, ježto nejvyšší stolicí ve věcech živn. jest min. obch. Na tomto pořadu instančním nebylo také nic měněno zákonem č. 125/27 o rganisaci politické správy, podle jehož čl. 8 odst. 1 lze se z rozhodnutí zem. úřadu odvolati k příslušnému min. Stížnost na nss jest mimořádným opravným prostředkem mimo instanční postup úřadů živn. Rozhodnutí min. obch. nabylo právní moci. Jestliže st-l v odvolání namítá neplatnost podmínky, jež vedla k odnětí koncese, zejména v tom směru, že pojetí oné podmínky do koncesního dekretu bylo nezákonným, nelze námitky tyto uznati, neboť pouhá nezákonnost rozhodnutí správního úřadu právní moci nevylučuje. Právní moc zmíněné podmínky bylo by lze s úspěchem potírati jen tenkrát, kdyby její uložení bylo stíženo absolutním zmatkem«.

Rozhoduje o stížnosti na toto rozhodnutí podané, neměl nss důvodu ani možnosti podrobiti své kognici otázku, zdali st-li udělená koncese k periodické dopravě osob autobusem na trati K.-B.-P. se stanovištěm v B. mohla býti právem vázána na podmínky, že oprávnění to zaniká kdykoli beze vší náhrady, zřídí-li státní správa vlastní automobilovou trať směru stejného nebo nepřiliš odchylného. Podle ustálené judikatury pouhá nezákonnost rozhodnutí nebo opatření správního úřadu nebrání tomu, aby rozhodnutí, jež nebylo včas řádným opravným prostředkem

naříkáno, nevešlo v právní moc (srov. na př. Boh. A 399/24, 4572/25, 6227/27, 6359/27). V daném případě st-l sám přiznává, že proti udělení koncese k dopravě osob autobusem, vázané shora uvedenou podmínkou, opravným prostředkem se nebránil. Že by rozhodnutí správního úřadu, vázané touto podmínkou, bylo neúčinné, zmatečné, nss neshledal. I kdyby se tedy stížnosti přisvědčilo, že udělení koncese bylo vázáno nezákonnou podmínkou, nemohla by tato pouhá nezákonnost zabránit tomu, aby udělení koncese takto podmíněné nabylo právní moci. Okolnost, že určité rozhodnutí správního úřadu, v tomto případě udělení koncese k dopravě osob autobusem, pokud bylo vázáno na řečenou podmínku, nebyvši v řádném postupu instančním naříkáno, nabylo právní moci, má pak za důsledek, že jemu nemůže býti odporováno v řízení jiném — a tedy v daném případě v řízení o odnětí koncese — námitkami uplatňujícími nezákonnost podmínky, stanovené pro udělení koncese. Je tedy stížnost, pokud vytýká nezákonnost nař. rozhodnutí proto, že podmínka připojená ke koncesní listině st-li svého času udělené je nezákonná a pokud uplatňuje, že st-l nepozbyl proto práva podmínce té i později odporovati, bezdůvodná.

Stížnost dále namítá, že žal. úřad, i když st-l nezákonnost sporné podmínky v řízení koncesním nenamítal a udělení koncese s touto podmínkou nabylo moci práva, byl povinen podle § 146 živn. ř. v důsledku svého dozorčího práva zakročit z moci úřední.

Je sice pravda, že nadřízený úřad živn. má podle ustanovení odst. 4 § 146 živn. ř. zakročit, zvláště o nedostatku zákonných náležitostí. Než zákrok ten je výkonem moci dozorčí, kterou zákon nadřízené úřady živn. cit. předpisem vybavil na základě daného mu dozorčího práva. Poněvadž pak právo dozorčí dáno jest — jak nss usáleně judikuje — úřadům toliko na ochranu práva objektivního a stranám tudíž nárok na výkon dozorčího práva v jejich zájmu individuálním nepřísluší, nemůže odepřením výkonu toho býti porušeno subj. právo strany. Ježto však podle § 2 zák. o ss ke stížnosti na nss legitimuje toliko porušení subj. práva, jest stížnost, pokud uplatňuje povinnost žal. úřadu zakročit podle § 146 živn. ř. — i kdyby se připustilo, že by takový zákrok z moci úřední v tomto případě bylo lze subsumovati pod cit. předpis, rovněž bezdůvodná.

Stížnost vytýká též, že odnětí koncese se mohlo státi jen z důvodů v § 57 živn. ř. taxativně uvedených, které však v daném případě splněny nejsou. Přehlíží však, že nešlo o odnětí koncese ve smyslu § 57 živn. ř., nýbrž v důsledku splnění podmínky v koncesním dekretu stanovené, tedy na základě individuálního právního aktu, založeného samou koncesní listinou, jímž byla koncese vázána na resolutivní podmínku, a je tedy i námitka tato bezdůvodná.

Ovšem namítal st-l již v odvolání, a namítá též ve stížnosti, že tato podmínka v době odnětí koncese splněna nebyla, poněvadž železniční správa k provozování periodické dopravy osob autobusy na předmětné trati živn. oprávnění neměla. Tím vykládá st-l spornou podmínku obsaženou v koncesní listině v ten smysl, že tato koncese zanikne kdykoli beze vší náhrady, zřídí-li státní správa vlastní automobilní trať směru stejného

nebo nepřilíš odchylného po právu, a má za to, že tento případ nenastal, ježto zákonem č. 25/1865 ř. z. byla zrušena výhrada státní dopravy osob po vodě i po zemi s jistými omezeními ve prospěch poštovní dopravy a ježto státní správě železniční svrchu uvedené živn. oprávnění uděleno nebylo.

Touto námitkou, postihující podstatu věci, měl se žal. úřad v nař. rozhodnutí zabývat. Neučinil-li tak, zůstala skutková podstata daného případu v řečeném směru neúplnou. — — —

Č. 10.380.

Živnostenské právo: * Zbožím ve smyslu § 59 odst. 2 živn. řádu rozumí se předmět živnostenského podnikání (výroby aneb obchodu).

(Nález ze dne 28. února 1933 č. 2002.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 3425/24.

Věc: Cornelius V. v P. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek živn. řádu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Trestním nálezem magistrátu hlavního města Prahy ze 14. března 1930 byl st-l pro přestupek § 59 živn. řádu odsouzen podle § 132 lit. d) živn. řádu k pokutě 400 Kč, po případě k vězení na dobu 40 dnů; skutková podstata přestupku shledána v tom, že st-l, oprávněný k provozování obchodu s portréty, uměleckými malbami a olejomalbami v P., vyhledává prostřednictvím svých obchodních cestujících mimo stanoviště své živnosti zakázky na portréty i u osob, které tohoto zboží nepotřebují ve své živnosti, bez jejich výslovného písemného vyzvání, znějící na toto zboží a svědčící jemu jako majiteli živnosti.

V odvolání uvedl st-l, že § 59 živn. řádu se na daný případ vůbec nevztahuje, neboť neprodává prý ani fotografií ani fotografických zvětšení; velké portréty zhotovují malíři dle podobenky na zvláštní žádost a přání objednatele a nejde proto o vyhledávání objednávek na zboží, ježto portrét kreslený a zvětšený dle podobenky není zbožím, které lze mít na skladě a které by mohl někdo pro svůj obchod neb svoji živnost potřebovat, nýbrž jedná se o jednotlivý výkon práce na objednávku.

Nař. rozhodnutím nebylo odvolání vyhověno z důvodů v napadeném výměru uvedených, poněvadž skutková podstata přestupku je zjištěna výslechem svědků a vlastním doznáním st-lovým. K námitkám odvolání bylo podotknuto: »Podle nál. Boh. A 3425/24 jest skutková podstata § 59 živn. řádu dána, jestliže zástupce firmy, která má ohlášenu živnost obchodu s fotografickými zvětšeními, vyhledává objednávky na fotografické zvětšení — vyráběné firmou jinou — mimo stanoviště firmy u osob, které zvětšení těch pro svoji živnost nepotřebují a bez výslovného písemného vyzvání. O pracovní výkon může se při zvětšeních jednati pouze u výrobců (fotografů), nikoliv u pouhých obchodníků.«